

Κυριακή 8η Σεπτεμβρίου 2024

Κυριακή πρό τῆς Ὑψώσεως. Γενέσιον τῆς Θεοτόκου.

(Ἰωάν. 3, 13 – 17).

«τόν υἰόν αὐτοῦ τόν μονογενῆ ἔδωκεν»

(Ἰω. 3, 16).

Διπλή γιορτή γιορτάζει σήμερα ἡ Ἐκκλησία! Ἀπό τή μιά πανηγυρίζει προεόρτια τήν Ὑψωση τοῦ Τιμίου Σταυροῦ. Ἀπό τήν ἄλλη πανηγυρίζει τή Γέννηση τῆς Θεοτόκου. Ὁ Τίμιος Σταυρός καί ἡ Κυρία Θεοτόκος συναντιοῦνται σήμερα ἐορτολογικά, γιά νά μᾶς δώσουν μηνύματα ζωῆς καί σωτηρίας. Τό πρόσωπο πού ἐνώνει τόν Τίμιο Σταυρό μέ τήν Παναγία εἶναι ὁ Χριστός. Ὁ Χριστός χρησιμοποίησε τήν παρθενική μήτρα τῆς ἀγνῆς Μητέρας Του καί τό τετραμερές ξύλο τοῦ Σταυροῦ, γιά νά φέρει στόν κόσμο τή λύτρωση. Ὁ Χριστός εἶναι ἡ ἀπόδειξη τῆς ἀγάπης τοῦ Θεοῦ γιά τόν κόσμο, ἀφοῦ ἡ ἀγάπη αὐτή εἶναι τόσο μεγάλη,

ὥστε ὁ Οὐράνιος Πατέρας «τόν υἱόν αὐτοῦ τόν μονογενῆ ἔδωκεν» γιά τό χατίρι μας.

Τό πρῶτο μήνυμα τῆς σημερινῆς ἡμέρας εἶναι πῶς ὁ Χριστός μετατρέπει τήν ἀτιμία τοῦ Σταυροῦ σέ τιμή καί τή στειρότητα τῶν παππούδων Του σέ γονιμότητα. Ὁ Ἰησοῦς ἀλλάζει τόν Σταυρό ὡς πρός τή χρήση του. Ἀπό ἐργαλεῖο τοῦ θανάτου τόν κάνει ὄπλο καί ἐφόδιο ζωῆς καί ἀθανασίας. Ἐπίσης εὐλογεῖ τή στειρότητα τοῦ Ἰωακείμ καί τῆς Ἄννας καί τή λύνει θαυματουργικά, γιά νά ἔλθει στόν κόσμο ἡ Παρθένος Μαρία. Στό δικό της πρόσωπο ἡ παρθενία γίνεται πηγὴ τῆς ζωῆς καί ἀφορμὴ ἀναγέννησης. Ἡ δύναμη καί ἡ σοφία τοῦ Θεοῦ μποροῦν νά μετατρέψουν τίς πιό δύσκολες καταστάσεις σέ εὐκολες. Ἡ ἀγάπη τοῦ Θεοῦ μπορεῖ νά ἀνοίξει δρόμους μέσ' ἀπό τά ἀδιέξοδα, νά παρηγορήσει μέσα ἀπό τόν πόνο, νά δώσει ἐλπίδα μέσ' ἀπό τόν θάνατο, νά ἀναπτερώσει τήν ἐλπίδα μέσα ἀπό τήν ἀρρώστια, νά στηρίξει μέσα ἀπό τόν πειρασμό. Ἐκεῖ πού τό μυαλό τοῦ ἀνθρώπου σκο-

ντάφτει, ἐκεῖ πού οἱ δυνάμεις τοῦ ἀνθρώπου ἐξαντλοῦνται, ἐκεῖ πού ἡ θέληση τοῦ ἀνθρώπου λυγίζει, ἐκεῖ πού φαίνεται ὅτι ἐπικρατεῖ ἡ θύελλα, ἐκεῖ πού τό σκοτάδι ἀπλώνει τό πέπλο του, ἐκεῖ ἀκριβῶς ὁ Παντοδύναμος καί Φιλάνθρωπος Κύριος ἀνατρέπει καταστάσεις, λύνει προβλήματα, ἀνοίγει δρόμους, παρηγορεῖ, στηρίζει, σώζει.

Τό δεύτερο μήνυμα τῆς ἡμέρας εἶναι ἡ ζωή. Σήμερα χαιρόμαστε, διότι ἡ στείρα Ἴβνα «τίκτει τήν Θεοτόκον καί τροφόν τῆς ζωῆς ἡμῶν». Χαιρόμαστε, διότι αὐτή πού γεννιέται σήμερα φέρνει στόν κόσμο τόν Θεό, ὁ Ὅποιος «καταργήσας τόν θάνατον ἐδωρήσατο ἡμῖν ζωήν τήν αἰώνιον». Ἡ στειρότητα τῆς Ἴβνας, ἡ παρθενία τῆς Παναγίας καί ὁ Σταυρικός θάνατος φέρνουν στόν κόσμο τόν θρίαμβο τῆς ζωῆς. Ὅχι τῆς ζωῆς ὡς βιολογικό γεγονός, τό ὁποῖο ἐκτείνεται ἀνάμεσα σέ δύο ἡμερομηνίες, ἀλλά τῆς ἀληθινῆς ζωῆς, τῆς αἰώνιας ζωῆς, πού ἔχει ἀρχή ἀλλά δέν ἔχει τέλος. Ἡ ζωή, πού ἔρχεται ὁ Χριστός νά φέρει, εἶναι σχέση, ἀγάπη,

ἀλληλοπεριχώρηση, κοινωνία, ἐπαφή, ἀπόλαυση, χαρά. Δέν εἶναι μία σειρά ἀπό βιολογικές λειτουργίες. Δέν εἶναι μία κλεψύδρα πού κάθε στιγμή ἀδειάζει. Δέν εἶναι μία σειρά ἀπό γεγονότα πού θά τά σκεπάσει ἡ ταφόπλακα. Ἡ ζωή τοῦ Χριστοῦ εἶναι ζωή μέ τόν Χριστό. Εἶναι ἕνα μεθύσι νηφάλιο, ἕνα φῶς ἀνέσπερο, μία πληρότητα ἀνευδεής, μία κατάσταση πού δέν ἐκφράζεται μέ λόγια, ἀλλά πού βιώνεται καρδιακά καί ἀληθινά.

Στήν ἐποχή μας ἡ ζωή ἔγινε πολύ φτηνή. Ἔχασε τό νόημα, τόν σκοπό, τήν ἀξία, τήν ὁμορφιά, τή νοστιμιά της. Οἱ ἄνθρωποι ζοῦν, ἀλλά εἶναι νεκρωμένοι. Ἀναπνέουν, ἀλλά πνίγονται. Περπατοῦν, ἀλλά χάνονται. Διασκεδάζουν, ἀλλά δέν χαίρονται. Διεκδικοῦν, ἀλλά δέν γεμίζουν. Ἀποκτοῦν γνώσεις, ἀλλά δέν μορφώνονται. Κάνουν τέχνη, ἀλλά δέν σπάζουν τήν ἀσχήμια. Γυμνάζονται σωματικά καί πνευματικά, ἀλλά εἶναι ἀδύναμοι καί καταρρέουν. Βιάζουν, πολεμοῦν, μάχονται, ἀλλά δέν ἱκανοποιοῦνται μέ τίποτα. Ἀρπάζουν, ἀλλά

παραμένουν φτωχοί. Ἔχουν περίσσιο θράσος, ἀλλά μέσα τους εἶναι δειλοί. Ἡ εὐτυχία ἔγινε ὄνειρο. Ἡ ἐπιτυχία ἀποδεικνύεται ἓνα μεγάλο φέμα. Οἱ ἄνθρωποι ζοῦν, γιά νά γίνονται θύματα. Ἀκόμη καί ὅταν νομίζουν ὅτι εἶναι θύτες, καί πάλι θύματα εἶναι. Εἶναι θύματα τοῦ ἐγωισμοῦ, τῆς κακίας, τοῦ σκότους, πού τούς κυριεύει καί τούς βυθίζει στή δυστυχία. Σ' αὐτή τήν ἀλλοφροσύνη καί τόν παραλογισμό ἔρχεται ὁ Χριστός νά χαρίσει τήν ἀληθινή ζωή, τή δική Του ζωή, τήν αἰώνια ζωή, πού καμία μορφή τοῦ θανάτου δέν μπορεῖ νά τήν ἀγγίξει.

Τό τρίτο μήνυμα τῆς ἡμέρας εἶναι ἡ καθαρότητα. Τό ξύλο τοῦ Τιμίου Σταυροῦ εἶναι πεντακάθαρο σάν τό στιλπνό ἀτσάλι, πού κτυπάει καί διαλύει τή βρωμιά τῆς ἀμαρτίας. Ὁ Σταυρός εἶναι ἡ κάθαρση τοῦ κόσμου, διότι ἐπάνω του ξέπλυνε ὁ Ἰησοῦς μέ τό Αἷμα Του ὅλο τόν ρύπο τῶν ἀνθρώπων. Ἀλλά, γιά νά φτάσει ὁ Κύριος στόν Γολγοθᾶ, πρῶτα πέρασε μέσα ἀπό τήν ἄσπιλη μήτρα τῆς Παρθένου. Αὐτή πού γεννιέται σήμερα εἶναι τό καθαρό-

τερο δημιούργημα ὅλου τοῦ σύμπαντος. Ἡ Θεοτόκος στέκεται ὡς ἡ ἀποκορύφωση ὀλόκληρης τῆς ὑλικῆς καί ἄυλης δημιουργίας, διότι εἶναι τό μοναδικό πλάσμα πού ἀρνήθηκε κάθε μορφή τοῦ κακοῦ καί προστάτεψε ἐλεύθερα τόν ἑαυτό της ἀπό κάθε ἄγγιγμα τῆς ἁμαρτίας. Ἡ δική της καθαρότητα προσέλκυσε τήν ἐπιθυμία τοῦ Θεοῦ νά πάρει τή σάρκα μας. Ἡ δική της καθαρότητα δημιούργησε τόν κατάλληλο χῶρο στή μήτρα της, γιά νά φιλοξενηθεῖ ὁ ἀπόλυτος Θεός. Ἡ δική της καθαρότητα τῆς δίνει τό θάρρος νά προσεύχεται γιά μᾶς καί νά μᾶς προστατεύει σέ κάθε περίπτωση.

Ἡ καθαρότητα εἶναι μία παρωχημένη ἔννοια γιά τόν κόσμο. Ὁ κόσμος κείτεται στό πονηρό. Ἀγαπάει τή βρωμιά. Σέρνεται στή λάσπη καί τοῦ ἀρέσει αὐτό. Τά πάθη καί τά λάθη ἔγιναν δικαιώματα. Καυχιέται ὁ ἄνθρωπος γιά τίς πτώσεις του. Περηφανεύεται, διότι «παρασυνεβλήθη τοῖς κτήνεσι τοῖς ἀνοήτοις καί ὠμοιώθη αὐτοῖς». Θεωρεῖ κατόρθωμα καί

πρόοδο τό ὅτι τόν κυβερνοῦν τά ἔνστικτά του. Ξεχνάει πώς, ὅσο περισσότερο ὑποτάσσεται στά πρωτογενῆ ἔνστικτα, τόσο περισσότερο χάνει τή λογική καί τό συναίσθημα, πού τόν κάνουν νά εἶναι ἄνθρωπος καί ὄχι κτῆνος. Καί ὅμως, αὐτή τή βουτιά στό βοῦρκο ὅλοι τήν ἀποκαλοῦν πρόοδο καί ἄς εἶναι μία ὀπισθοδρόμηση στόν πρωτογονισμό. Ἡ κάθαρση εἶναι πλέον ἢ μόνη λύση στήν παγκόσμια ἀποτυχία. Ἡ κάθαρση πού ἀπαιτεῖ τή θυσία τοῦ Σταυροῦ καί τήν ἀκεραιότητα τῆς Παναγίας.

Ἡ ἀγάπη τοῦ Θεοῦ, ἡ ἀληθινή ζωή καί ἡ καθαρότητα εἶναι τά μηνύματα πού μᾶς δίνουν σήμερα τά Γενέθλια τῆς Θεοτόκου καί τό προεόρτια τοῦ Τιμίου Σταυροῦ. Ἄς τά ἀφουγκραστοῦμε καί ἄς τά ἀφομοιώσουμε, γιά νά βοηθηθοῦμε στόν πνευματικό ἀγώνα καί νά καρποφορήσουμε τόν γλυκό καρπό τῆς χαρᾶς καί τῆς δικαίωσης, προκειμένου νά μετέχουμε στήν ἀπέραντη δόξα τοῦ Θεοῦ. Ἀμήν.